

Źródła informacji potrzebne do analizy finansowej

O wynikach analizy finansowej decydują w dużym stopniu materiały źródłowe, które służą do badania zjawisk gospodarczych. Materiały te to: materiały wewnętrzne, zawierające dane o przedsiębiorstwie, oraz materiały zewnętrzne, informujące o otoczeniu przedsiębiorstwa.

Dane o przedsiębiorstwie mają charakter ewidencyjny i pozaewidencyjny. Materiały ewidencyjne mają znaczenie podstawowe i wynikają z prowadzonej w danym przedsiębiorstwie ewidencji. Źródłem informacji są więc: księgowość, sprawozdawczość finansowa i rzeczowa, poprzednie analizy ekonomiczne, plany, dokumentacja obrazująca działalność przedsiębiorstwa. Materiały pozaewidencyjne wykorzystywanymi w analizach są protokoły z różnych zebrań przedsiębiorstwa, sprawozdania i protokoły z posiedzeń zarządu i rady nadzorczej oraz wywiady z pracownikami przedsiębiorstwa i banku finansującego. Informacje pozaewidencyjne są dla analizy równie cenne, jak dane ewidencyjne.

Podstawowym źródłem informacji wykorzystywanych w analizach ekonomicznych są bilanse, rachunki wyników i rachunki przepływów pieniężnych. Te najważniejsze sprawozdania finansowe przedsiębiorstwa sporządzane są w formie standardowej, regulowane przepisami prawnymi [Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 14.06.1995 r. w sprawie szczegółowych zasad sporządzania przez jednostki inne niż banki skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. Nr 71, poz. 355)]. Jedynie rachunek przepływów pieniężnych nie ma ujednoliconej postaci, poza jego wersją publikacyjną.

Bilans i rachunek wyników stanowią podstawę do statycznej i dynamicznej oceny stanu i wyników finansowej działalności przedsiębiorstwa. Na ich podstawie sporządzany jest rachunek

przepływów pieniężnych. Daje on obraz przepływu środków pieniężnych w przedsiębiorstwie oraz orientację o kierunku ich zagospodarowania.

W niektórych przedsiębiorstwach, obok przepływów pieniężnych sporządza się sprawozdanie o pozycji finansowej przedsiębiorstwa. Przedstawia ono źródła funduszy przedsiębiorstwa i sposoby ich zastosowania. Te dwa sprawozdania są zbliżone do siebie w treści i dlatego często wykonuje się tylko jedno z nich.

Niezależnie od sprawozdań finansowych, sporządzonych według urzędowych wzorów, przedsiębiorstwa publikują dane bilansowe oraz rachunek wyników w formie uproszczonej. Publikowane wzory bilansu oraz rachunku wyników uwzględniają liczby wynikające z urzędowych wzorów, ale odpowiednio są one zaokrąglone. Służą one jako podstawa oceny sytuacji majątkowej przedsiębiorstwa oraz sytuacji finansowej nie tylko za dany rok obrotowy, ale także do prognozy jej kształtowania się w przyszłości. Sprawozdania te zawierają bowiem dane co najmniej za trzy kolejne lata. Ułatwia to ocenę sytuacji majątkowej i finansowej partnerów gospodarczych współpracujących z przedsiębiorstwem.

Duże znaczenie informacyjne mają noty uzupełniające, dotyczące kształtowania się ważniejszych pozycji bilansu i rachunku wyników. Wyjaśniają one bliżej treść bilansu i rachunku wyników zarówno za pomocą liczb, jak i opisowo.

Dodatkowym źródłem informacji wykorzystywanych w analizach są raporty audytorów, czyli orzeczenia dyplomowanych biegłych księgowych, zawierające informacje o podstawowych formalno-prawnych zjawiskach, zakresie dokumentów objętych weryfikacją oraz podstawowych ustaleniach przeprowadzonego badania.

Poszukiwaniem i zbieraniem informacji gospodarczych zajmują się wyspecjalizowane firmy. Zbierają one informacje legalnie, ale też trudnią się gromadzeniem informacji poufnych czy wręcz

tajnych. Informacje te dotyczą zarówno stanu ekonomiczno-finansowego przedsiębiorstwa oraz wywiązywania się z płatności. Poszukiwanie informacji gospodarczych jest zjawiskiem powszechnie uznawanym, nie budzi ono sprzeciwu do momentu, w którym nie przekracza granic legalności. Granice te są jednak często naruszane, ponieważ przedsiębiorcy za wszelką cenę chcą zdobyć poufne informacje np. dotyczące poufnych programów struktury gospodarczej, nowych technologii, tańszych nakładów kapitałowych przy produkcji itp. Zdobycie takich informacji związane jest z naruszeniem prawa określanym potocznie szpiegostwem gospodarczym.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Podsumowanie wyników badań

Na podstawie przedstawionych informacji o PLL „LOT” S.A. można wyciągnąć kilka istotnych wniosków dotyczących działalności oraz stosowanych zasad rachunkowości. Spółka stosuje standardy, które są zgodne z polskim prawodawstwem, co zapewnia przejrzystość i zgodność jej sprawozdań finansowych z wymogami ustawowymi.

1. Zasady rachunkowości: Spółka stosuje zasady zawarte w ustawie o rachunkowości, w tym zasady memoriału, realizacji oraz ostrożnej wyceny. Dzięki temu wyniki finansowe odzwierciedlają rzeczywisty obraz sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, a stosowanie zasady ostrożności pozwala na minimalizowanie ryzyka związanego z nadmiernym optymizmem w prognozach finansowych. Zasada współmierności, istotności i indywidualnej wyceny umożliwia bardziej precyzyjne

przyporządkowanie przychodów i kosztów do odpowiednich okresów rozliczeniowych oraz uwzględnienie specyfiki działalności Spółki.

2. Zakres działalności: Spółka koncentruje się na działalności związanej z transportem lotniczym, zarówno krajowym, jak i międzynarodowym, a także turystyką lotniczą, szkoleniami lotniczymi oraz świadczeniem usług związanych z przewozami lotniczymi. Jest to działalność o charakterze bardzo wymagającym i kapitałochłonnym, co wiąże się z koniecznością starannego zarządzania finansami i aktywami trwałymi.

3. Metody wyceny aktywów i pasywów: Spółka stosuje wycenę swoich aktywów, w tym środków trwałych, inwestycji oraz aktywów finansowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami. W przypadku środków trwałych przyjmuje się zasadę amortyzacji, natomiast aktywa finansowe oraz inwestycje są wyceniane na podstawie aktualnych cen rynkowych lub wartości godziwej, co zapewnia adekwatną prezentację sytuacji majątkowej firmy.

4. Zasady wyceny należności i zobowiązań: Należności i zobowiązania są wyceniane zgodnie z rzeczywistą wartością, uwzględniając zasadę ostrożnej wyceny, co pozwala na zachowanie realności wartości przedstawianych w bilansie. Metody wyceny kredytów i pożyczek zapewniają zgodność z rzeczywistymi warunkami ich spłaty oraz obowiązującymi stopami procentowymi, co może wpływać na wykazywane przychody finansowe.

Podstawowe kategorie przychodów i kosztów: Spółka szczegółowo przedstawia przychody ze sprzedaży produktów oraz towarów, a także koszty ich wytworzenia i nabycia. Również przychody operacyjne, finansowe oraz nadzwyczajne są odpowiednio klasyfikowane, co zapewnia przejrzystość raportowania wyników finansowych i umożliwia dokładną analizę źródeł przychodów oraz kosztów.

Podstawowe informacje o sprawozdaniu finansowym: Sprawozdanie

finansowe Spółki zawiera bilans oraz rachunek zysków i strat, które są sporządzane zgodnie z obowiązującymi przepisami i odzwierciedlają wyniki działalności gospodarczej w danym okresie. Wyniki te są wynikiem skrupulatnego księgowania operacji zgodnie z wymogami ustawy o rachunkowości, co zapewnia ich rzetelność.

Dzięki zastosowaniu powyższych zasad rachunkowości oraz metod wyceny, Spółka PLL „LOT” S.A. jest w stanie utrzymać wysoką jakość raportowania finansowego, co przekłada się na przejrzystość i wiarygodność jej wyników finansowych. Wprowadzenie takich standardów jest istotne nie tylko z punktu widzenia przepisów prawnych, ale również pozwala na sprawniejsze zarządzanie przedsiębiorstwem oraz lepszą kontrolę nad jego sytuacją finansową.

Z przedstawionych danych wynika kilka istotnych faktów i wniosków dotyczących inwestycji w środki trwałe oraz zarządzania majątkiem trwałym Spółki PLL „LOT” S.A. w latach 1999–2000.

Znaczenie środków trwałych: Środki trwałe, w tym przede wszystkim budynki i budowle, stanowią dużą część majątku Spółki, osiągając 61% wartości netto majątku trwałego. W kontekście tak kapitałochłonnej branży jak transport lotniczy, jest to typowa sytuacja, ponieważ samoloty oraz infrastruktura lotniskowa są podstawowymi składnikami majątku trwałego.

Zakupy i sprzedaż środków trwałych: W 1999 roku Spółka dokonała znacznych zakupów środków trwałych o wartości 151 395 tys. zł, z czego większość stanowiły zakupy samolotów. Ponadto, sprzedaż środków trwałych o wartości 135 612 tys. zł dotyczyła przede wszystkim sprzedaży samolotów, co pokazuje dużą rotację w tym segmencie. Samoloty, które były zakupione i sprzedane w 1999 roku, teraz są użytkowane na podstawie umowy dzierżawy. Taka rotacja może wskazywać na strategię leasingową, która pozwala Spółce na elastyczność i unikanie wysokich kosztów związanych z posiadaniem floty.

Wycena i ewidencja pozabilansowa: Samoloty, które są użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, są wykazywane w ewidencji pozabilansowej, co oznacza, że w bilansie nie pojawiają się jako aktywa trwałe. Zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości powinny być one traktowane jako środki trwałe z odpowiadającymi zobowiązaniami. Zastosowanie ewidencji pozabilansowej w kontekście leasingu operacyjnego pozwala na oddzielne zarządzanie aktywami i zobowiązaniami.

Zaliczki na inwestycje: Na koniec 1999 roku Spółka wykazała zaliczki na poczet inwestycji w wysokości 51 176 tys. zł, w tym głównie na dostawy samolotów i budowę biurowca. W 2000 roku zaliczki te wzrosły do 56 025 tys. zł, z czego część dotyczyła zakupów samolotów, a część budowy nowego biurowca administracyjnego. Takie inwestycje wskazują na dalszy rozwój działalności, zarówno w zakresie rozwoju floty, jak i rozbudowy zaplecza administracyjnego.

Umorzenie majątku trwałego: Stosunek umorzenia do wartości brutto rzeczowego majątku trwałego w 1999 roku wynosił 40%, co oznacza wzrost o 37% w porównaniu do roku poprzedniego. Wzrost umorzenia jest naturalnym efektem amortyzacji środków trwałych, zwłaszcza w przypadku samolotów, które są intensywnie użytkowane. W 2000 roku wartość umorzenia wynosiła 37%, co oznacza spadek o 3 punkty procentowe w porównaniu do poprzedniego roku. Taki spadek może świadczyć o optymalizacji wykorzystania aktywów lub o zmniejszeniu intensywności amortyzacji w odniesieniu do nowych zakupów.

Zarządzanie środkami trwałymi: Strategia leasingu, którą stosuje PLL „LOT” S.A., jest korzystna z punktu widzenia zarządzania płynnością finansową. Dzięki leasingowi Spółka może utrzymywać nowoczesną flotę samolotów, jednocześnie nie angażując dużych środków własnych w zakup tych aktywów. Taki model pozwala na elastyczność finansową, ale również wiąże się z koniecznością dbałości o zarządzanie zobowiązaniami leasingowymi.

Spółka PLL „LOT” S.A. skutecznie zarządza swoimi środkami trwałymi, stosując zarówno zakup, jak i sprzedaż samolotów w ramach strategii leasingowej. Optymalizacja w zakresie umorzenia i inwestycji w nowe środki trwałe oraz utrzymywanie dużych zaliczek na przyszłe inwestycje świadczy o ciągłym rozwoju firmy. Jednocześnie, zarządzanie aktywami w ewidencji pozabilansowej pozwala na zachowanie elastyczności w strukturze bilansu i płynności finansowej.

Na podstawie przedstawionych informacji dotyczących aktywów finansowych, inwestycji, wartości niematerialnych i prawnych, należności, zobowiązań oraz środków pieniężnych w spółce PLL „LOT” S.A. można wyciągnąć szereg wniosków dotyczących polityki zarządzania tymi elementami majątku oraz ryzyk związanych z ich wyceną.

Aktywa finansowe: Udziały w podmiotach zależnych, stowarzyszonych oraz pozostałe udziały wyceniane są według ceny nabycia, z możliwością korekty wartości bilansowej w przypadku spadku wartości rynkowej lokat. Taka polityka wyceny jest zgodna z zasadą ostrożności i zapewnia, że aktywa są wykazywane w wartości, która nie przekracza ich rzeczywistej wartości rynkowej, co chroni przed zawyżeniem wartości bilansowej. Pożyczki długoterminowe wyceniane w wartości nominalnej pozwalają na uproszczenie procesu wyceny, ale mogą prowadzić do nieadekwatnej wartości w przypadku dużych zmian stóp procentowych.

Inwestycje: Wartość inwestycji rozpoczętych jest wykazywana w wysokości poniesionych nakładów na nabycie lub wytworzenie przyszłych środków trwałych. To podejście pozwala na dokładne śledzenie kosztów związanych z realizowanymi projektami inwestycyjnymi. Ujemne różnice kursowe oraz odsetki od kredytów inwestycyjnych, które są dodawane do wartości inwestycji, również mają wpływ na finalny koszt realizacji projektów. Po zakończeniu inwestycji, te koszty obciążają koszty operacji finansowych, co może wpłynąć na wynik finansowy w przyszłości.

Wartości niematerialne i prawne: Wartości niematerialne i prawne są amortyzowane zgodnie z ich zużyciem, co prowadzi do stopniowego zmniejszania się ich wartości w bilansie. Spadek o 24% w 1999 roku, wynikający z odpisów amortyzacyjnych, jest naturalnym efektem starzenia się aktywów niematerialnych. Z kolei wzrost wartości niematerialnych i prawnych w 2000 roku o 218% wskazuje na dynamiczny rozwój i inwestycje w nowe systemy komputerowe oraz koszty związane z emisją akcji. Przeniesienie systemów komputerowych z inwestycji rozpoczętych do aktywów trwałych może świadczyć o zakończeniu etapu implementacji tych systemów.

Należności i zobowiązania: Polityka wyceny należności i zobowiązań w walutach obcych według kursu średniego NBP na dzień bilansowy zapewnia zgodność z zasadą ostrożności, ponieważ zmiany kursów walutowych mogą wpłynąć na wartość transakcji. Dodatkowo i ujemne różnice kursowe są odpowiednio ujmowane w przychodach i kosztach operacji finansowych, co oznacza, że wpływ zmian kursów walutowych na wynik finansowy jest regularnie monitorowany. Ta strategia może być korzystna w przypadku fluktuacji kursów walutowych, pozwalając na elastyczność w zarządzaniu ryzykiem walutowym.

Środki pieniężne: Wycena krajowych środków pieniężnych w kasie i na rachunkach bankowych po wartości nominalnej jest prostą metodą, która nie uwzględnia zmienności wartości pieniądza w czasie, jednak jest zgodna z zasadą ciągłości i realizacji. Środki pieniężne w walutach obcych są przeliczane na złote po kursie zakupu na dzień bilansowy, a różnice kursowe są ujmowane w przychodach lub kosztach operacji finansowych, co pozwala na monitorowanie wpływu zmian kursów walutowych na sytuację finansową firmy.

PLL „LOT” S.A. stosuje ostrożne podejście do wyceny swoich aktywów, zwłaszcza w zakresie wartości niematerialnych i prawnych, inwestycji oraz należności i zobowiązań walutowych. Polityka ta pozwala na zarządzanie ryzykami związanymi z fluktuacjami kursów walutowych oraz zmianami wartości rynkowej

aktywów, jednocześnie zapewniając zgodność z obowiązującymi standardami rachunkowości.

W oparciu o przedstawione dane dotyczące sporządzania sprawozdania finansowego za 2000 rok, w tym decyzji dotyczących podziału zysku, można wyciągnąć następujące wnioski:

Zmiany w sposobie sporządzania sprawozdania finansowego: Zmiany, które wystąpiły w sprawozdaniu finansowym za 2000 rok, miały charakter formalny i były wynikiem nowych wzorów formularzy Komisji Papierów Wartościowych. Warto podkreślić, że te zmiany nie miały wpływu na sytuację majątkową, finansową ani rentowność Spółki, co świadczy o tym, że główną zmianą było dostosowanie do zmieniających się przepisów, a nie realne zmiany w finansach firmy.

Rezerwy na należności i roszczenia: Spółka zwiększała rezerwy na należności i roszczenia przez cały okres objęty analizą (1998-2000). Z 11 515 tys. zł w 1998 roku, rezerwa wzrosła do 18 820 tys. zł w 2000 roku. To może świadczyć o rosnącym poziomie ryzyka związanego z należnościami, które mogą wymagać większych odpisów lub rezerw w celu zabezpieczenia się przed potencjalnymi stratami. Taka tendencja w rezerwach wskazuje na rosnącą niepewność w odzyskiwaniu należności lub na wzrost liczby roszczeń.

Zysk netto za 1998 rok: Zysk netto za 1998 rok wyniósł 1 914 tys. zł, który został przeznaczony głównie na pokrycie straty z lat poprzednich (1 761 tys. zł), z mniejszą częścią (153 tys. zł) dodaną do kapitału zapasowego. Taki sposób podziału zysku pokazuje, że Spółka zmagająca się z poprzednimi stratami, ale była w stanie wygenerować zysk, który pomógł poprawić jej sytuację finansową.

Zysk netto za 1999 rok: Zysk netto za 1999 rok wyniósł 3 514 tys. zł, z czego znacząca część została przeznaczona na pokrycie straty z lat ubiegłych (3 233 tys. zł). Warto

zauważyć, że Spółka miała wówczas dodatkowe środki do dyspozycji, aby zwiększyć kapitał zapasowy o 281 tys. zł. To pokazuje, że firma po roku 1998 poprawiła swoją rentowność, ale nadal borykała się ze stratami z przeszłości.

Zysk netto za 2000 rok: Zysk netto za 2000 rok wyniósł 28 177 tys. zł, co stanowi znaczący wzrost w porównaniu do poprzednich lat. Zarząd zaproponował, aby całość wypracowanego zysku została przeznaczona na pokrycie strat z lat ubiegłych. Ta decyzja wskazuje na dalszy proces konsolidacji finansowej i uporządkowanie zobowiązań z przeszłości. Zysk netto za 1999 rok został także przeznaczony na poprawę sytuacji finansowej, co świadczy o dążeniu Spółki do równoważenia wyników finansowych i budowania stabilności kapitałowej.

Podsumowując, zmiany w polityce podziału zysku i rezerw na należności wskazują na ciągłe zarządzanie ryzykiem i poprawę sytuacji finansowej firmy. Spółka stosunkowo konsekwentnie zmniejszała straty z lat ubiegłych, a znaczący wzrost zysku netto za 2000 rok może sugerować pozytywny rozwój przedsiębiorstwa i poprawę jego wyników operacyjnych.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Pojęcie analizy ekonomiczno-finansowej

Pojęcie analizy obejmuje system różnorodnych metod badania polegających na rozłożeniu danego przedmiotu bądź zjawiska na części składowe tak aby wykryć pewne składniki i sformułować odpowiednie plany dotyczące przyszłości przedsiębiorstwa

[Słownik wyrazów obcych PWN, Warszawa 1980, s. 31]. Chodzi tu o wykorzystanie analizy do procesu racjonalnego działania, likwidacji marnotrawstwa i niezgodności oraz zarządzania strategicznego w przedsiębiorstwie.

Przez analizę rozumie się też opracowanie diagnostyczne – dokument lub czynności zmierzające do postawienia diagnozy gospodarczej. Wymaga ona zastosowania odpowiednich metod badania i zasad oceny wypracowanych przez analizę jako samodzielny dyscypliną naukową [Pr. zbior. pod red. E. Kurtysa: Analiza ekonomiczna przedsiębiorstw przemysłowych, PWN, Warszawa-Poznań 1988, s. 9].

Analiza stanów i procesów ekonomicznych w przedsiębiorstwie nazwana jest analizą ekonomiczną. Jest ona instrumentem służącym do poznania rezultatów i przebiegu procesów gospodarczych. Analiza ekonomiczna definiowana jest też jako dyscyplina naukowa dotycząca zespołu metod umożliwiających stawianie diagnoz gospodarczych w jednostkach organizacyjnych [J. Więckowski: Analiza ekonomiczna w przedsiębiorstwie przemysłowym, PWE, Warszawa 1988, s. 32].

Wykorzystanie w analizach metody stanowią dorobek innych dyscyplin naukowych: ekonometrii, matematyki, statystyki.

Badając analizę ekonomiczną można zauważyć, że jest ona dyscypliną naukową zajmującą się wykorzystaniem i mierzaniem związków zachodzących między zjawiskami ekonomicznymi oraz wykrywaniem za pomocą metod badawczych prawidłowości w zachowaniu się podmiotów gospodarczych oraz ich reakcji na bodźce płynące z otoczenia. Otoczenie określa szanse i możliwości rozwoju przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo jest obszarem trudnym do zdefiniowania, a wiedza zaczerpnięta z innych dyscyplin naukowych pozwala jedynie na ustalenie rodzaju związków zachodzących między zjawiskami. Dopiero analiza ekonomiczna pozwala na badanie tych związków, określeniu kierunku zmian i wykorzystanie tej wiedzy w praktyczny działaniu.

Teoria i praktyka nieco odmiennie traktują analizę ekonomiczną, z punktu widzenia zarządzania przedsiębiorstwem. Teoria widzi analizę jako narzędzie służące do poznania zjawisk, stanów i procesów oraz badaniu ich skutków. Zaś praktyka zmierza do wykorzystania analizy ekonomicznej w realizacji ich indywidualnych i subiektywnych celów. Jest to zrozumiałe gdyż przedsiębiorstwo kieruje się własnymi celami w planowaniu, kontrolowaniu i regulowaniu działalności oraz ustaleniu celów strategicznego działania.

Analiza ekonomiczna rozpoczyna się od wstępnego rozpoznania określonych sytuacji, czynników i zdarzeń mogących pojawić się w przedsiębiorstwie [J. Duraj: Analiza ekonomiczna przedsiębiorstwa, PWE, Warszawa 1993, s. 11]. To rozpoznanie dotyczy głównie szans oraz zagrożeń przetrwania i rozwoju przedsiębiorstwa. Charakterystyczną cechą analizy w gospodarce rynkowej jest bezpośrednie wykorzystanie jej w procesie zarządzania. Najogólniej wyraża się to w planowaniu, organizowaniu i motywowaniu, ponieważ każde przedsiębiorstwo działające w warunkach gospodarki rynkowej podejmuje pewne decyzje, aby osiągnąć zysk, by móc osiągnąć jak największą wartość rynkową.

Coraz częściej spotykana zmienność otoczenia wpływa na funkcjonowanie przedsiębiorstwa. W tym celu niezbędne jest prowadzenie badań analitycznych. Badania analityczne zmierzają do [Ibidem, s. 15]:

- wykrycia i ustalenia przyczyn, które powodują zarówno nie wykonanie zadań, jak ich zrealizowanie,
- sporządzanie charakterystyki liczbowej ilustrującej działalność przedsiębiorstwa oraz pozwalającej na ocenę uzyskanych wyników i porównaniu ich z wynikami innych przedsiębiorstw,
- określeniu przewidywanych wyników na podstawie informacji o stanie czynników produkcji jakimi dysponuje przedsiębiorstwo

oraz na podstawie informacji o podstawowych zmianach w otoczeniu,

– podjęcia decyzji kierowniczych przyczyniających się do efektywniejszego funkcjonowania i rozwoju przedsiębiorstwa.

Analiza ekonomiczna działalności przedsiębiorstwa powinna spełniać pięć następujących wymagań [Por. pr. zbior. pod red. Z. Dowgiełło: Słownik ekonomiczny dla przedsiębiorcy, ZNICZ, Szczecin 1996, s. 14]:

– zawierać właściwe oraz obiektywne stwierdzenia i oceny,

– uwzględniać wszystkie rozpoznane elementy determinujące określony stan przedsiębiorstwa lub wybrane zjawisko ekonomiczne,

– opierać się na zweryfikowanych danych liczbowych (po doprowadzeniu ich do porównywalności),

– przedstawić wyniki badań w sposób zwięzły i zrozumiały,

– zawierać wynik bliski momentowi powstania zjawiska i podjęcia decyzji.

Przedmiotem analizy ekonomicznej przedsiębiorstwa są jego wyniki, stan, pozycja oraz organizacja i metoda działania [J. Duraj: Analiza ekonomiczna przedsiębiorstwa..., op.cit., s. 15].

Analiza wyników w przedsiębiorstwie obejmuje rezultaty ilościowe, jak i jakościowe, np. w sferze produkcji, sprzedaży i zakupu. Analiza stanu i pozycji przedsiębiorstwa polega na porównaniu faktów i zjawisk zachodzących w otoczeniu i ich zmian, np. poprawy efektywności gospodarowania i pozycji przedsiębiorstwa w branży i na rynku.

Analiza organizacji i metod działania zajmuje się m.in. oceną jakości stopnia przygotowania wyposażenia technicznego, zorganizowania procesów technologicznych i przygotowania zespołów ludzi do wykonywania zadań realizowanych przez

przedsiębiorstwo oraz wykluczenia negatywnych czynników wpływających na nie.

W procesie analizy ekonomicznej wykorzystany jest dorobek wielu dyscyplin naukowych: ekonomiki przedsiębiorstw, marketingu, rachunkowości, finansów. Jednak najściślej powiązania występują w rachunkowości, stąd niekiedy traktuje się analizę jako jej część składową. Tymczasem rachunkowość ma za zadanie odpowiednio zarejestrować operacje gospodarcze i stworzyć podstawy liczbowe do oceny stanu i wyników finansowych przedsiębiorstwa oraz jego powiązań finansowych ze światem zewnętrznym [W. Eisele: Technik des betrieblichen Rechnungswesens, München 1988, s. 4]. Opracowana w jej ramach sprawozdawczość finansowa przedsiębiorstwa dostarcza informacji o sytuacji finansowej przedsiębiorstwa – analizie finansowej. Zasadnicza różnica pomiędzy analizą finansową a rachunkowością polega na kompetencji w podejmowaniu decyzji. Osoba prowadząca księgi rachunkowe pracuje nad gromadzeniem i prezentowaniem danych na temat przeszłych, obecnych, przyszłych zdarzeń gospodarczych, zaś analityk oceni na ich podstawie sytuację przedsiębiorstwa oraz na ich podstawie przygotowuje decyzje dotyczące działań, jakie zostaną podjęte przez przedsiębiorstwo w przyszłości.

Obszary zainteresowań rachunkowości a analizą ekonomiczną też się różnią. Księgowość dostarcza danych na temat zdarzeń gospodarczych, zaś dane te przetworzone w analizie ekonomicznej wraz z materiałami służą do podjęcia decyzji gospodarczych.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Rentowność spółki PLL „Lot”

Analiza wskaźników rentowności przedstawionych w tabeli 15 pozwala na ocenę zdolności przedsiębiorstwa do generowania zysków w odniesieniu do zaangażowanych środków, zarówno w działalności podstawowej, sprzedaży, majątku, jak i kapitale własnym.

Wskaźnik rentowności działalności podstawowej w latach 1998–2000 wykazuje znaczną fluktuację. W 1998 roku wynosił on 2,06%, co wskazywało na pozytywną rentowność działalności podstawowej. W 1999 roku rentowność spadła do (2,85%), co oznaczało stratę w tej kategorii. W 2000 roku rentowność działalności podstawowej była ponownie ujemna, wynosząc (0,24%). Takie wyniki mogą wskazywać na problemy z generowaniem zysków z podstawowej działalności przedsiębiorstwa, które wymagałyby analizy przyczyn spadku rentowności w latach 1999 i 2000.

Wskaźnik rentowności sprzedaży netto w latach 1998–2000 wykazuje stopniowy wzrost. W 1998 roku wynosił on jedynie 0,09%, co oznaczało bardzo niską rentowność sprzedaży. W 1999 roku wzrósł do 0,16%, a w 2000 roku osiągnął wartość 1,16%. Taki wzrost w 2000 roku może sugerować poprawę efektywności sprzedaży, gdzie przedsiębiorstwo zaczęło generować wyższe zyski ze sprzedaży w porównaniu do poprzednich lat.

Rentowność majątku również wykazuje wzrost w analizowanym okresie. W 1998 roku wynosiła ona 0,15%, w 1999 roku wzrosła do 0,23%, a w 2000 roku osiągnęła 1,32%. Wzrost rentowności majątku w 2000 roku może wskazywać na lepsze wykorzystanie aktywów przez firmę, co przekłada się na wyższą zdolność do generowania zysków z posiadanych zasobów.

Rentowność kapitału własnego w latach 1998–2000 również wykazuje wzrost. W 1998 roku wynosiła ona 0,48%, w 1999 roku wzrosła do 0,88%, a w 2000 roku osiągnęła wartość 2,74%.

Wzrost tego wskaźnika wskazuje na poprawę efektywności wykorzystania kapitałów własnych, co może świadczyć o lepszym zarządzaniu firmą i efektywniejszym generowaniu zysków z inwestycji właścicieli.

Analiza wskaźników rentowności w latach 1998–2000 wskazuje na poprawę rentowności przedsiębiorstwa, szczególnie w obszarze rentowności sprzedaży, majątku i kapitału własnego. Pomimo problemów z rentownością działalności podstawowej w 1999 i 2000 roku, ogólny trend wskazuje na stopniową poprawę zdolności do generowania zysków.

Na podstawie wskaźników zawartych w tabeli 15 można zauważyć, że rentowność działalności operacyjnej przedsiębiorstwa wykazuje tendencję spadkową w latach 1998–2000. Wskaźnik rentowności działalności podstawowej, który w 1998 roku wynosił 2,06%, spadł w 1999 roku do (2,85%), a w 2000 roku do (0,24%). Takie wyniki wskazują na problemy w generowaniu zysków z działalności podstawowej, co może wynikać z różnych czynników, w tym rosnących kosztów operacyjnych czy spadku efektywności operacyjnej firmy.

W porównaniu z rentownością działalności operacyjnej, wskaźnik rentowności sprzedaży netto wykazuje lepsze wyniki, co może sugerować, że firma skutecznie poprawiła efektywność sprzedaży. W 1998 roku wskaźnik ten wynosił 0,09%, w 1999 roku wzrósł do 0,16%, a w 2000 roku osiągnął wartość 1,16%. Ta tendencja wzrostu w przypadku rentowności sprzedaży może być wynikiem poprawy zarządzania sprzedażą i optymalizacji procesów sprzedażowych.

Warto jednak zauważyć, że pomimo wyższych wartości wskaźnika rentowności sprzedaży netto w stosunku do rentowności działalności operacyjnej, różnice między tymi wskaźnikami mogą być wynikiem wysokich kosztów finansowych, które obciążały działalność firmy. Wzrost tych kosztów, zwłaszcza w okresie 1999-2000, mógł negatywnie wpłynąć na ogólną rentowność operacyjną, mimo lepszych wyników ze sprzedaży. To może

również wskazywać na problemy związane z obsługą zadłużenia lub rosnącymi kosztami kredytów i pożyczek, które nie były w pełni zrównoważone przez zysk ze sprzedaży.

Ocena rentowności Polskich Linii Lotniczych „LOT” wymaga uwzględnienia kilku czynników: specyfiki branży lotniczej, otoczenia makroekonomicznego, a także wewnętrznych decyzji strategicznych spółki. LOT działa w sektorze silnie uzależnionym od czynników zewnętrznych, takich jak ceny paliw lotniczych, kursy walut, regulacje lotnicze oraz globalna koniunktura gospodarcza. Z tego względu analiza rentowności spółki musi być osadzona w szerokim kontekście – nie tylko finansowym, ale też operacyjnym i geopolitycznym.

Rentowność spółki można rozpatrywać w ujęciu kilku podstawowych wskaźników: rentowności sprzedaży (ROS), rentowności aktywów (ROA) oraz rentowności kapitału własnego (ROE). Przed pandemią COVID-19 LOT osiągał dodatnie wyniki finansowe, a jego rentowność systematycznie rosła, co wynikało z intensywnego rozwoju siatki połączeń, rosnącego popytu na podróże lotnicze oraz optymalizacji floty. Lata 2016–2019 były okresem dynamicznej ekspansji, w tym uruchamiania nowych kierunków dalekodystansowych i zwiększania udziału w rynku Europy Środkowo-Wschodniej. W tych latach wskaźniki rentowności kształtowały się na poziomie dodatnim, a spółka raportowała zysk netto, co było wyraźnym sukcesem po wcześniejszych latach trudności i programów restrukturyzacyjnych.

W roku 2020 sytuacja zmieniła się radykalnie z powodu pandemii i globalnego zamknięcia ruchu lotniczego. PLL LOT, podobnie jak inne linie, poniósł olbrzymie straty, a jego rentowność spadła poniżej zera. Wskaźniki ROS i ROE przyjęły wartości ujemne, co oznaczało, że działalność operacyjna generowała straty, a właściciele – w tym Skarb Państwa – nie mogli liczyć na zwrot z kapitału. W tym okresie LOT musiał sięgnąć po pomoc publiczną oraz dostosować skalę działalności do nowej rzeczywistości rynkowej. Spadek liczby pasażerów, ograniczenia

w podróży międzykontynentalnych oraz niepewność co do przyszłości branży lotniczej zdominowały wynik finansowy firmy.

W kolejnych latach spółka podjęła szereg działań zmierzających do odbudowy rentowności. Zmniejszono liczbę połączeń, zrestrukturyzowano siatkę, a także wdrożono działania oszczędnościowe, zarówno w kosztach operacyjnych, jak i administracyjnych. Odbudowa rentowności okazała się procesem stopniowym i zależnym od tempa odbicia całej branży turystycznej i lotniczej. W miarę przywracania połączeń międzynarodowych oraz rosnącego popytu na podróże biznesowe i rekreacyjne, LOT poprawiał swoje wyniki operacyjne, co zaczęło się przekładać na poprawę rentowności brutto i operacyjnej.

Obecnie (według dostępnych danych do 2024 roku) LOT osiąga dodatnie wyniki EBITDA, co świadczy o odbudowie zdolności do generowania dodatnich przepływów operacyjnych. Jednak pełna odbudowa wskaźników rentowności – w szczególności zysków netto i ROE – wciąż pozostaje wyzwaniem, ze względu na konieczność spłaty zadłużenia zaciągniętego w okresie kryzysowym oraz inflacyjne wzrosty kosztów działalności. Dodatkowo, konkurencja w segmencie tanich przewoźników oraz presja cenowa na rynku biletów lotniczych ograniczają marżę operacyjną.

W dłuższej perspektywie rentowność LOT-u będzie zależeć od zdolności firmy do utrzymania konkurencyjności przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego poziomu jakości usług. Inwestycje w nowe samoloty, dalsza cyfryzacja obsługi klienta, zrównoważony rozwój i redukcja śladu węglowego mogą poprawić pozycję rynkową spółki i przełożyć się na stabilniejsze zyski. Nie bez znaczenia będzie też skuteczność zarządzania ryzykiem finansowym, w tym zabezpieczenia kursowe oraz polityka cen paliw lotniczych.

Rentowność PLL LOT w ostatnich latach wykazywała znaczną zmienność – od dodatnich wartości w latach przed pandemią, przez duże straty w okresie 2020–2021, aż po stopniową

odbudowę. Przedsiębiorstwo wciąż stoi przed koniecznością osiągnięcia stabilnych zysków netto, a tym samym trwałej i bezpiecznej rentowności. Perspektywy poprawy są realne, ale zależą od szeregu czynników zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych, w tym globalnych trendów w branży lotniczej.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Analiza **wspomagania** **finansowego**

Analiza płynności finansowej przedsiębiorstwa pozwala ocenić jego zdolność do spłaty bieżących zobowiązań, jednak równie istotne jest badanie, czy firma jest w stanie obsługiwać całkowite zadłużenie, obejmujące zarówno zobowiązania krótkoterminowe, jak i długoterminowe, w dłuższej perspektywie. Właśnie do tego celu służy analiza wspomaganie finansowego, która pokazuje, jak przedsiębiorstwo radzi sobie z obsługą swojego zadłużenia w dłuższym okresie.

W przypadku PLL „LOT” S.A., analiza zadłużenia, przedstawiona w tabeli 14, pozwala na ocenę stopnia zaawansowania i struktury zadłużenia przedsiębiorstwa. Z informacji zawartych w bilansie Spółki wynika, że firma posiada zobowiązania długoterminowe, co oznacza, że zaciągnęła kredyty i pożyczki, których termin spłaty przekracza 1 rok. To wskazuje na długoterminowe zobowiązania finansowe, które będą miały wpływ na dalszą płynność finansową firmy i jej zdolność do generowania wystarczających przychodów, aby móc regularnie obsługiwać te zobowiązania.

Wskaźniki zadłużenia, szczególnie te odnoszące się do zobowiązań długoterminowych, stanowią kluczowy element oceny stabilności finansowej przedsiębiorstwa. Ważne jest, aby firma utrzymywała odpowiedni poziom płynności oraz generowała wystarczające przychody, które pozwolą na terminową obsługę długoterminowego zadłużenia, nie narażając się przy tym na ryzyko utraty zdolności operacyjnych lub konieczności likwidacji działalności.

Zatem w kontekście analizy płynności i zadłużenia przedsiębiorstwa, konieczne jest monitorowanie nie tylko bieżących zobowiązań, ale również długoterminowych kredytów i pożyczek, aby zapewnić długofalową stabilność finansową i minimalizować ryzyko związane z ewentualnym brakiem środków na ich spłatę.

Wskaźniki zadłużenia przedstawione w tabeli 14 pozwalają na szczegółową ocenę struktury zadłużenia oraz zdolności przedsiębiorstwa PLL „LOT” S.A. do obsługi swoich zobowiązań finansowych w latach 1998–2000.

Wskaźnik ogólnego zadłużenia wykazuje znaczną poprawę w badanym okresie. W 1998 roku wynosił on 0,54, co oznacza, że firma posiadała zobowiązania stanowiące 54% wartości całkowitego kapitału. W 1999 roku wskaźnik spadł do 0,51, a w 2000 roku osiągnął wartość 0,31. Taka zmiana sugeruje stopniowe zmniejszanie się udziału zadłużenia w kapitale ogólnym, co może być efektem spłaty długów lub wzrostu kapitału własnego firmy, co pozytywnie wpływa na stabilność finansową przedsiębiorstwa.

Wskaźnik zadłużenia kapitału własnego w 1998 roku wynosił 1,77, w 1999 roku wzrósł do 1,91, a w 2000 roku spadł do 0,65. Wysoki wskaźnik w 1998 i 1999 roku wskazywał na dużą zależność firmy od kapitału obcego, co mogło wiązać się z wyższym ryzykiem finansowym. Jednak w 2000 roku spadek wskaźnika do poziomu 0,65 sugeruje poprawę w strukturze kapitałowej, z większym udziałem kapitału własnego w finansowaniu

działalności, co może wskazywać na wzrost stabilności finansowej.

Wskaźnik pokrycia zobowiązań nadwyżką finansową w 1998 roku wynosił 0,97, w 1999 roku wzrósł do 1,04, a w 2000 roku spadł do 0,41. Wysoki wskaźnik w 1999 roku sugerował, że firma miała wystarczającą nadwyżkę finansową, aby pokryć swoje zobowiązania. Jednak spadek w 2000 roku wskazuje na mniejsze możliwości finansowe przedsiębiorstwa, co może sugerować pogorszenie płynności lub wzrost zobowiązań.

Wskaźnik pokrycia zobowiązań odsetkowych w latach 1998–2000 był bardzo niski, co wskazuje na trudności w spłacie odsetek od zadłużenia. W 1998 roku wynosił on 0,02, w 1999 roku 0,01, a w 2000 roku 0,05. Tak niski poziom wskazuje na problemy firmy w pokrywaniu odsetek od długoterminowego zadłużenia, co mogło wiązać się z koniecznością zaciągania nowych kredytów lub pożyczek, aby spłacić wcześniejsze zobowiązania.

Analiza wskaźników zadłużenia wskazuje na poprawę w strukturze zadłużenia w latach 1998–2000, zwłaszcza w 2000 roku. Firma stopniowo zmniejszała swoje zadłużenie i poprawiała relację kapitału własnego do obcego. Niemniej jednak wskaźniki pokrycia zobowiązań nadwyżką finansową i pokrycia odsetek wskazują na potrzebę dalszej poprawy płynności finansowej i zdolności do obsługi zadłużenia, szczególnie w zakresie spłat odsetek.

Na podstawie wskaźników zadłużenia z tabeli 14 można zauważyć tendencję spadkową w poziomie ogólnego zadłużenia przedsiębiorstwa PLL „LOT” S.A., jednak mimo tego zadłużenie Spółki pozostaje na stosunkowo wysokim poziomie. W 1998 roku wskaźnik ogólnego zadłużenia wynosił 0,54, co oznaczało, że 54% aktywów przedsiębiorstwa pochodziło z finansowania obcego. W 2000 roku wskaźnik ten spadł do 0,31, co stanowi poprawę o 23 punkty procentowe, ale nadal jest to stosunkowo wysoki poziom zadłużenia, zwłaszcza w porównaniu do standardów zachodnich, gdzie zalecany poziom to 0,57–0,67. Wysokie

zadłużenie oznacza, że przedsiębiorstwo narażone jest na większe ryzyko związane z utrzymaniem płynności finansowej oraz na ryzyko wierzycieli.

Wskaźnik zadłużenia kapitału własnego również pokazuje, że firma była w dużym stopniu uzależniona od kapitału obcego. W 1999 roku wskaźnik ten wynosił aż 1,91, co oznacza, że zadłużenie było prawie dwukrotnie wyższe od kapitałów własnych firmy. Jednak w 2000 roku wskaźnik ten zmniejszył się do poziomu 0,65, co oznacza, że firma zmniejszyła zależność od kapitału obcego, poprawiając tym samym swoją strukturę finansową.

Analiza wskaźnika pokrycia zobowiązań nadwyżką finansową w latach 1998–2000 wskazuje na bardzo niską zdolność przedsiębiorstwa do finansowania swoich zobowiązań bieżących z zysków netto i amortyzacji. Wartość wskaźnika była bliska 0,8, co oznacza, że firma nie miała wystarczającej nadwyżki finansowej, aby w pełni pokryć swoje zobowiązania. Sytuacja ta może sugerować, że przedsiębiorstwo polegało na zewnętrznych źródłach finansowania, aby utrzymać swoją działalność.

Wskaźnik pokrycia odsetek zyskiem, który również wskazuje na zdolność przedsiębiorstwa do obsługi zadłużenia, był na bardzo niskim poziomie w latach 1998–2000. Wartość tego wskaźnika była zbyt niska w porównaniu do standardów zachodnich, które zalecają poziom tego wskaźnika na poziomie 4-5. Niski poziom wskaźnika w latach 1998–2000 potwierdza, że kredytowanie Spółki było ryzykowne, a przedsiębiorstwo mogło mieć trudności w terminowym spłacaniu odsetek od swojego zadłużenia.

Mimo pozytywnych zmian w strukturze zadłużenia w latach 1998–2000, firma PLL „LOT” S.A. nadal borykała się z wysokim poziomem zadłużenia, co zwiększało ryzyko finansowe. Niska zdolność do obsługi odsetek i pokrycia zobowiązań nadwyżką finansową wskazuje na konieczność dalszej poprawy płynności finansowej i zdolności do generowania wystarczających przychodów na spłatę swoich zobowiązań.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Ocena sprawności działania

Analiza płynności finansowej przedsiębiorstwa, bazująca na wskaźnikach płynności, pozwala zrozumieć, jak firma radzi sobie z pokrywaniem swoich zobowiązań krótkoterminowych.

W 1999 roku wskaźnik wysokiej płynności wynosił 1,1, co oznacza, że około 60% zobowiązań krótkoterminowych było pokryte przez najbardziej płynne aktywa, takie jak gotówka i należności. Choć wskaźnik ten nie był wysoki, firma wciąż miała zdolność do regulowania bieżących zobowiązań. Z kolei wskaźnik II stopnia płynności, który uwzględnia aktywa obrotowe pomniejszone o zapasy, w 1998 roku wynosił 1,2, w 1999 roku spadł do 1,1, a w 2000 roku wzrósł do 2,2. Taka zmiana wskazuje na poprawę zdolności przedsiębiorstwa do regulowania swoich zobowiązań bieżących, głównie za sprawą wzrostu należności handlowych.

Pomimo wzrostu wskaźnika II stopnia płynności w 2000 roku, niepokojący pozostawał stan zobowiązań krótkoterminowych w stosunku do kapitału ogółem. W 1998 roku zobowiązania stanowiły 24,26% wartości kapitału ogółem, w 1999 roku ich udział spadł do 23,21%, a w 2000 roku wyniósł 11,41%. Choć w 2000 roku nastąpiła poprawa, poziom zobowiązań wciąż był stosunkowo wysoki, co może wskazywać na ryzyko związane z długoterminową stabilnością finansową.

Jeśli chodzi o wskaźnik płynności gotówkowej, w latach 1998–2000 zauważalna była jego znacząca poprawa. W 1998 roku wskaźnik płynności gotówkowej wyniósł zaledwie 0,1, co

sugerowało wysoką wartość zobowiązań krótkoterminowych przy równoczesnym spadku środków pieniężnych. W 2000 roku wskaźnik ten wzrósł, co świadczy o poprawie dostępności gotówki i należności oraz lepszej zdolności do regulowania zobowiązań bieżących.

Ocena płynności finansowej przedsiębiorstwa w 2000 roku wskazuje na pozytywne zmiany, zwłaszcza w zakresie zarządzania płynnością. Wzrost należności oraz wpływy ze sprzedaży akcji do SAirLines Europe B.V. miały istotny wpływ na poprawę wskaźników płynności. Niemniej jednak, ostateczna ocena płynności przedsiębiorstwa powinna uwzględniać także inne wskaźniki, które odnoszą się do sprawności działania firmy, aby uzyskać pełniejszy obraz jej kondycji finansowej.

Analiza wskaźników sprawności działania przedsiębiorstwa, zawartych w tabeli, pozwala na ocenę efektywności zarządzania majątkiem i operacjami firmy.

Wskaźnik obrotowości ogółu majątku w latach 1998–2000 wykazuje znaczną poprawę. W 1998 roku wynosił on 0,04, w 1999 roku wzrósł do 0,05, a w 2000 roku osiągnął wartość 0,14. Taka zmiana wskazuje na efektywniejsze wykorzystanie całkowitego majątku przedsiębiorstwa, co może sugerować poprawę operacyjności firmy. Podobny trend występuje w przypadku wskaźnika obrotowości majątku trwałego, który w 1998 roku wynosił 0,07, w 1999 roku 0,08, a w 2000 roku 0,33. Wzrost obrotowości majątku trwałego w 2000 roku wskazuje na lepsze wykorzystanie inwestycji długoterminowych, co może być efektem zakupu nowych samolotów przez firmę.

Wskaźnik rotacji zapasów w dniach w latach 1998–2000 również wykazuje zmiany. W 1998 roku wynosił on 94 dni, w 1999 roku wzrósł do 97 dni, a w 2000 roku spadł znacząco do 23 dni. Taki spadek w 2000 roku wskazuje na poprawę efektywności zarządzania zapasami, co może być wynikiem lepszej organizacji procesu produkcji lub sprzedaży.

Cykl inkasa należności w dniach w latach 1998–2000 również ulegał zmianom. W 1998 roku wynosił on 157 dni, w 1999 roku 145 dni, a w 2000 roku 49 dni. Zmniejszenie cyklu inkasa należności w 2000 roku sugeruje poprawę efektywności ściągania należności, co mogło wynikać z lepszych procesów windykacyjnych lub szybszego uzyskiwania płatności od klientów.

Cykl regulowania zobowiązań z tytułu dostaw w latach 1998–2000 był stabilny, wynosząc 37 dni w 1998 i 1999 roku oraz 43 dni w 2000 roku. Choć wskaźnik ten wykazuje wzrost w 2000 roku, zmiana ta nie jest dramatyczna i może świadczyć o umiarkowanym wydłużeniu czasu regulowania zobowiązań, co niekoniecznie jest negatywnym sygnałem, zwłaszcza jeśli firma korzysta z dłuższych terminów płatności.

Analiza wskaźników sprawności działania wskazuje na pozytywne zmiany w efektywności zarządzania majątkiem, zapasami oraz należnościami, co może sugerować poprawę rentowności i operacyjnej sprawności przedsiębiorstwa w 2000 roku.

Twoja analiza wskaźników sprawności działania jest dobrze ustrukturalizowana i obejmuje wszystkie istotne aspekty dotyczące efektywności zarządzania majątkiem oraz operacjami przedsiębiorstwa.

Wnioski, które wysuwasz na podstawie analizy, są trafne, zwłaszcza zwrócenie uwagi na poprawę wskaźników w latach 1998–2000, co sugeruje pozytywne zmiany w zarządzaniu aktywami, zapasami, należnościami oraz zobowiązaniami. Wzrost wskaźników obrotowości ogółu majątku oraz majątku trwałego wskazuje na coraz lepsze wykorzystanie zasobów przedsiębiorstwa, co może sugerować większą efektywność operacyjną. Dodatkowo, poprawa rotacji zapasów i cyklu inkasa należności pokazuje, że firma staje się bardziej sprawna w zarządzaniu swoimi aktywami obrotowymi.

Zmniejszenie cyklu inkasa należności w 2000 roku to istotny

element poprawy efektywności finansowej, ponieważ oznacza szybsze odzyskiwanie środków od klientów. Choć wskaźnik cyklu regulowania zobowiązań nie wykazuje drastycznych zmian, stabilność tego wskaźnika może sugerować, że firma utrzymuje kontrolę nad swoimi zobowiązaniami, korzystając z dogodniejszych warunków płatności.

Przeprowadzona analiza wskaźników sprawności działania rzeczywiście wskazuje na pozytywne zmiany, które mogą mieć istotny wpływ na rentowność i ogólną efektywność operacyjną przedsiębiorstwa w omawianym okresie.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Ocena sytuacji spółki na podstawie analizy wskaźnikowej. Płynność finansowa.

Analiza płynności finansowej przedsiębiorstwa PLL „LOT” S.A. w latach 1999-2000 wskazuje na wyraźną poprawę tej płynności. W szczególności rok 1999 był okresem napięć płatniczych, co znalazło odzwierciedlenie w niskich wartościach wskaźników płynności. Wskaźnik płynności bieżącej wynosił 1,6, co oznaczało, że Spółka była w stanie pokryć swoje zobowiązania krótkoterminowe, ale z pewnym marginesem ryzyka. Z kolei wskaźnik płynności wysokiej wynosił tylko 1,2, co również wskazywało na możliwe trudności w utrzymaniu odpowiedniego poziomu gotówki lub jej ekwiwalentów do natychmiastowego

uregulowania zobowiązań.

W 2000 roku nastąpiła wyraźna poprawa w zakresie płynności. Wskaźnik płynności bieżącej wzrósł do 4,1, co sugeruje, że Spółka miała znacznie więcej środków obrotowych dostępnych do pokrycia bieżących zobowiązań. Wskaźnik płynności wysokiej wzrósł do 2,2, co również wskazuje na znacznie lepszą sytuację finansową, zwłaszcza w zakresie dostępności gotówki i jej ekwiwalentów.

Wzrost tych wskaźników w 2000 roku można przypisać kilku czynnikom, z których kluczowym było zwiększenie zapasów, należności oraz środków pieniężnych. Przyrost zapasów wynikał ze zwiększenia skali działalności, a także zakupu nowych samolotów, co z kolei przyczyniło się do wzrostu poziomu inwestycji. Zwiększone należności mogły również świadczyć o intensyfikacji działalności, szczególnie w zakresie sprzedaży i leasingu, natomiast wyższy poziom środków pieniężnych pomógł w poprawie ogólnej płynności przedsiębiorstwa.

Poprawa wskaźników płynności w 2000 roku wskazuje na lepsze zarządzanie finansami Spółki, zmniejszenie ryzyka płynnościowego oraz poprawę zdolności do regulowania zobowiązań w krótkim okresie.

W latach 1998-2000 kształtowanie się wskaźników płynności przedsiębiorstwa PLL „LOT” S.A. ukazuje znaczną poprawę sytuacji finansowej, szczególnie w 2000 roku.

Wskaźnik płynności III stopnia (określający zdolność przedsiębiorstwa do pokrycia swoich zobowiązań krótkoterminowych za pomocą aktywów obrotowych) w 1998 i 1999 roku wynosił 1,6, co oznaczało, że Spółka była w stanie zaspokoić swoje zobowiązania, ale z pewnym marginesem ryzyka. W 2000 roku wskaźnik ten wzrósł do 4,1, co świadczy o dużej poprawie płynności i wskazuje na większą dostępność środków obrotowych do spłaty zobowiązań.

Wskaźnik płynności II stopnia, który uwzględnia tylko

najbardziej płynne aktywa (czyli bez zapasów), w 1998 roku wynosił 1,2, a w 1999 roku 1,1, co wskazywało na stosunkowo niższy poziom gotówki i jej ekwiwalentów w stosunku do zobowiązań. W 2000 roku wskaźnik ten wzrósł do 2,2, co oznacza wyraźną poprawę w zakresie dostępnych środków finansowych, które mogłyby być natychmiastowo wykorzystane na pokrycie zobowiązań krótkoterminowych.

Wskaźnik płynności I stopnia, który mierzy stosunek aktywów najbardziej płynnych (gotówka i jej ekwiwalenty) do zobowiązań krótkoterminowych, wynosił w 1998 roku 1,6, w 1999 roku 1,5, a w 2000 roku 2,8. Wzrost tego wskaźnika w 2000 roku wskazuje na znaczną poprawę sytuacji gotówkowej przedsiębiorstwa oraz na większą zdolność do pokrywania zobowiązań w krótkim okresie za pomocą gotówki i jej ekwiwalentów.

Wskaźniki płynności przedsiębiorstwa „LOT” w latach 1998-2000 wykazują pozytywne tendencje, z wyraźną poprawą w 2000 roku, co świadczy o lepszym zarządzaniu finansami i większej stabilności płynnościowej firmy.

Analiza płynności finansowej przedsiębiorstwa, bazująca na wskaźnikach płynności, wskazuje na różne aspekty zdolności firmy do pokrywania zobowiązań krótkoterminowych.

W 1999 roku wskaźnik wysokiej płynności wynosił 1,1, co oznacza, że 60% zobowiązań krótkoterminowych było pokryte przez aktywa o dużym stopniu płynności, czyli gotówkę i należności. Choć wartość ta była niska, firma miała pewną zdolność do spłaty bieżących zobowiązań. Jednak w tym samym czasie wskaźnik II stopnia płynności (uwzględniający aktywa obrotowe pomniejszone o zapasy) był mniej korzystny. Wskaźnik ten wynosił w 1998 roku 1,2, w 1999 roku spadł do 1,1, a w 2000 roku wzrósł do 2,2. Zmiana ta świadczy o poprawie zdolności do regulowania zobowiązań bieżących, w głównej mierze dzięki wzrostowi należności handlowych.

Pomimo wzrostu wskaźnika płynności II stopnia w 2000 roku,

stan zobowiązań krótkoterminowych w stosunku do kapitału ogółem pozostawał niepokojący. W 1998 roku zobowiązania stanowiły 24,26% wartości kapitału ogółem, w 1999 roku zmniejszyły się do 23,21%, ale w 2000 roku ich udział spadł do 11,41%. Zmniejszenie poziomu zobowiązań w 2000 roku było korzystnym sygnałem, jednak wartość ta nadal była stosunkowo wysoka.

Jeśli chodzi o płynność gotówkową, to wskaźnik ten w latach 1998–2000 wykazuje dużą poprawę. W 1998 roku wskaźnik płynności gotówkowej spadł do 0,1, co wskazywało na duży poziom zobowiązań krótkoterminowych przy jednoczesnym spadku środków pieniężnych. W 2000 roku wskaźnik ten znacznie wzrósł, co wskazuje na poprawę dostępności gotówki i należności, a także na wyższą zdolność do pokrycia zobowiązań bieżących.

Ocena płynności finansowej Spółki w 2000 roku wskazuje na pozytywne zmiany w zarządzaniu płynnością, które były efektem wzrostu należności oraz wpływów ze sprzedaży akcji do SAirLines Europe B.V. Ostateczna ocena płynności przedsiębiorstwa powinna uwzględniać także inne wskaźniki, takie jak te odnoszące się do sprawności działania, które dostarczą pełniejszego obrazu kondycji finansowej firmy.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Rachunek zysków i strat spółki PLL Lot

W latach 1999-2000 nastąpił wzrost kapitału pracującego, przy czym jego dynamika była szybsza niż całkowitego majątku oraz

majątku obrotowego. Taki trend przekłada się na wzrost wskaźników sfinansowania tym źródłem zarówno ogółu majątku, jak i aktywów bieżących, co świadczy o wzmocnieniu równowagi finansowej Spółki.

W roku 2000 przychody ze sprzedaży osiągnęły wartość 2 434 214 tys. zł (w tym 123 978 tys. zł do spółek grupy), co stanowi wzrost o 9% w porównaniu z rokiem poprzednim (20% w zestawieniu z rokiem 1998). Największą pozycją wśród przychodów były pasażerskie przewozy zagraniczne, które w 2000 r. stanowiły 81% przychodów, a w 1999 r. 71%. Przychody z tego tytułu wzrosły o 11% (19% w 1998 r.), co było efektem wzrostu liczby przewiezionych pasażerów (o 7% w stosunku do roku 1999) oraz wzrostu średniorocznego kursu dolara amerykańskiego o 9% (z 3,4 zł/USD w 1998 r. do 4,4 zł/USD w 2000 r.).

W 2000 roku Spółka zmieniła sposób prezentacji części kosztów rat dzierżawnych samolotów. W roku 1998 część rat dzierżawnych w wysokości 110 551 tys. zł była wykazywana w kosztach finansowych, a w 1999 roku wynosiły one 105 841 tys. zł i zostały przeniesione do kosztów sprzedanych towarów i usług. Ta zmiana nie miała wpływu na wynik netto Spółki, ale pogorszyła wynik ze sprzedaży.

W 1999 roku Spółka zanotowała wzrost przychodów finansowych o 120%, osiągając zysk na sprzedaży udziałów i papierów wartościowych w wysokości 145 951 tys. zł. Kolejny wpływ na działalność Spółki miało pozyskanie inwestora strategicznego – SAirLines Europe B.V., który w styczniu 2000 roku podwyższył kapitał akcyjny Spółki o 91 646 100 zł, obejmując 30,67% nowych akcji, za wkład równy 149 383 143 USD.

Wydatki operacyjne Spółki w 2000 roku wyniosły 1 937 106 tys. zł (70% kosztów operacyjnych) i wzrosły o 20% w porównaniu do roku poprzedniego. Wzrost kosztów dzierżawy samolotów oraz kosztów startów i lądowań był głównie wynikiem większej liczby dzierżawionych samolotów oraz wzrostu kursu dolara amerykańskiego. Koszty zużycia materiałów i energii wzrosły o

58%, co było spowodowane głównie 82% wzrostem kosztów paliwa lotniczego.

Spółka wykazała zysk brutto na sprzedaży w wysokości 199 378 tys. zł (w porównaniu do 374 024 tys. zł w 1999 roku), przy rentowności sprzedaży brutto wynoszącej 8% (w 1999 r. 16%, w 1998 r. 19%). Strata netto na sprzedaży wzrosła do 315 129 tys. zł, co znalazło odzwierciedlenie w ujemnym wskaźniku rentowności sprzedaży netto (-13% w 2000 r., -3% w 1999 r.).

Ogólna rentowność kapitału wzrosła do 4% (w 1999 r. i 1998 r. wynosiła 1%), dzięki zyskowi na pozostałej działalności operacyjnej, który w 2000 roku wyniósł 309 194 tys. zł. Główna przyczyna wzrostu wyniku to sprzedaż 9 samolotów oraz przekazanie praw i obowiązków leasingowych do EuroLOT-u.

Stan zapasów wzrósł o 60%, co było związane z zwiększoną liczbą używanych samolotów. Stan należności wzrósł o 104%, głównie z powodu transakcji sprzedaży Boeingów 767 oraz przekazania praw i obowiązków leasingowych. Z kolei poziom zobowiązań krótkoterminowych zmniejszył się o 112 684 tys. zł dzięki spłacie kredytów bankowych z uzyskanych środków z emisji akcji.

Na operacjach finansowych Spółka uzyskała dodatni wynik, co miało korzystny wpływ na wynik brutto oraz zysk operacyjny. Zysk netto w 2000 roku był niższy w porównaniu do zysku operacyjnego, ale generalnie w analizowanym okresie Spółka osiągnęła pozytywne efekty wynikające z szybszego wzrostu przychodów ze sprzedaży niż kosztów jej uzyskania.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Rachunek zysków i strat

Rachunek zysków i strat przedstawia informacje dotyczące poziomu osiągniętego wyniku finansowego w danym roku obrotowym oraz źródeł jego uzyskania. Pokazuje on koszty, straty (nadzwyczajne) oraz przychody i zyski (nadzwyczajne) poniesione w tym okresie. Wynik finansowy może być zarówno zyskiem, jak i stratą. Zysk występuje, gdy przychody i zyski nadzwyczajne przewyższają koszty oraz straty nadzwyczajne. W przeciwnym przypadku podmiot ponosi stratę.

Informacje zawarte w sprawozdaniu finansowym pomagają użytkownikowi podejmować decyzje ekonomiczne, dlatego też powinny być one sporządzane rzetelnie i wiarygodnie. Sprawozdanie finansowe przedsiębiorstwa jest tworzone na podstawie ksiąg rachunkowych. Główne przepisy prawne dotyczące badania sprawozdań finansowych w Polsce to: Ustawa o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku oraz Ustawa o biegłych rewidentach i ich samorządzie z dnia 13 października 1994 roku.

Rachunek wyników odzwierciedla rezultaty działalności przedsiębiorstwa, obejmując przychody, koszty i zyski (straty). Obok bilansu jest to jedno z najważniejszych sprawozdań finansowych sporządzanych przez przedsiębiorstwa. Dlatego analiza sytuacji przedsiębiorstwa na podstawie bilansu powinna być uzupełniona o analizę dynamiczną przy użyciu rachunku wyników, znanego również jako rachunek zysków i strat.

Rachunek wyników ma formę dwustronnej tabeli, w której po stronie lewej znajdują się globalne sumy wszystkich kosztów i ewentualnych strat nadzwyczajnych za cały rok obrotowy, rozdzielone na poszczególne rodzaje, natomiast po stronie prawej – globalne sumy wszystkich przychodów i ewentualnych zysków nadzwyczajnych, również w rozbiciu na ich rodzaje. Wynik finansowy roku obrotowego, jeśli jest dodatni (zysk),

wykazywany jest po stronie lewej, a jeśli ujemny (strata) – po stronie prawej. Kwota zysku lub straty wykazana w rachunku wyników powinna odpowiadać kwocie wykazanej w bilansie.

Wynik finansowy brutto w obu postaciach rachunków zysku i strat składa się z czterech elementów. Po pierwsze, wyniku na sprzedaży, będącego różnicą między sumą należnych przychodów ze sprzedaży produktów (bez VAT), a wartością tych produktów i towarów, wyrażoną w koszcie własnym lub cenach nabycia, względnie zakupu. Drugi element stanowi różnica między zrealizowanymi pozostałymi przychodami operacyjnymi a poniesionymi pozostałymi kosztami operacyjnymi. Do pozostałych przychodów i kosztów operacyjnych zalicza się przychody i koszty związane bezpośrednio ze zwykłą działalnością jednostki, takie jak:

- sprzedaż, likwidacja, dzierżawa lub nieplanowane odpisy amortyzacyjne środków trwałych, z wyjątkiem sprzedaży lub likwidacji zorganizowanej części jednostki,
- sprzedaż inwestycji rozpoczętej lub odpisy z inwestycji, które nie przyniosły zamierzonych efektów gospodarczych,
- sprzedaż, likwidacja lub nieplanowane odpisy amortyzacyjne wartości niematerialnych i prawnych,
- prowadzenie działalności niezwiązanej z głównym przedmiotem aktywności jednostki,
- odpisy aktualizacyjne wartości należności (tworzenie lub rozwiązywanie rezerw), rezerwy na przewidywane zobowiązania,
- odpisy należności i zobowiązań przedawnionych, umorzonych i nieściągalnych,
- zapłata lub otrzymanie odszkodowań, kar i grzywien (z wyjątkiem odsetek zwłoki),
- otrzymanie lub przekazanie darowizn.

Trzeci składnik wyniku finansowego stanowi różnica między należnymi przychodami z operacji finansowych, a kosztami tych operacji. Przychody z operacji finansowych obejmują m.in. przychody z tytułu:

- posiadania udziałów, akcji w innych jednostkach oraz akcji i innych papierów wartościowych (dywidendy, odsetki, w tym od papierów dłużnych),
- sprzedaży udziałów, akcji i innych papierów wartościowych,
- odsetek od udzielonych pożyczek i należności, w tym także odsetek za zwłokę w zapłacie,
- odsetek od lokat i rachunków bankowych, otrzymanego dyskonta od weksli i czeków.

Do kosztów operacji finansowych zalicza się:

- koszty pokrycia strat w innych jednostkach, w których jednostka jest udziałowcem,
- wartość nabycia lub zakupu sprzedanych udziałów i papierów wartościowych,
- odsetki od otrzymanych pożyczek i zobowiązań, w tym odsetki za zwłokę,
- odsetki i prowizje od kredytów bankowych, potrącone dyskonta własnych weksli i czeków,
- ujemne różnice kursowe oraz nadwyżka ujemnych różnic kursowych nad dodatnimi, obliczonymi od rozrachunków, które nie zostały zakończone na dzień bilansowy,
- aktualizacja wyceny posiadanych udziałów, akcji i innych papierów wartościowych.

Czwarty element rachunku zysków i strat to zyski i straty nadzwyczajne, które oznaczają skutki finansowe zdarzeń występujących niepowtarzalnie, poza zwykłą działalnością jednostki. Są to m.in.:

- zdarzenia losowe (pożary, powodzie, kradzieże itp.),
- zaniechanie lub zawieszenie pewnego rodzaju działalności, w tym także istotne zmiany metod produkcji lub sprzedaży zorganizowanej części jednostki,
- postępowania układowe, upadłościowe, naprawcze lub ugody bankowe, zarówno u wierzyciela (straty), jak i dłużnika (zyski).

Wynik finansowy brutto przekształca się w wynik finansowy netto po uwzględnieniu obowiązkowych obciążeń, takich jak „księgowy” podatek dochodowy (w przedsiębiorstwach państwowych – dywidenda, w jednoosobowych spółkach Skarbu Państwa – oprocentowanie kapitału) [Z. Fedak: Wycena aktywów i pasywów oraz ustalenie wyniku finansowego, „Rachunkowość” Zamknięcie roku 1995 – Zeszyt specjalny].

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.